

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De deuotione, & oratione tam vocali, quàm mentali, quæ sunt ipsius
meditationis collectaneæ. Cap. XLI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Psal. 118.

Verba ani-
mae.

pit, scilicet per probabilem degustationem, vel per reuelationem. Vnde de Psalmographo ait: *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel ori meo.* Ceterum, animarum verba, sunt inflammata desideria. Et magnus clamor, est magnum desiderium. Quoties igitur, secundum Bernardum, legis vel audis, aeternum Verbum & animam pariter alloqui, & se inuicem inueniri, noli corporeas voces imaginari, vel ibi corporeas imagines apparere: quia haec locutio Verbi est infusio doni, & animae responsio, est cum actione gratiarum admiratio.

De deuotione, & oratione tam vocali, quam mentali, quae sunt ipsius meditationis collectanea. Cap. XLI.

Deuotio.

Oratio.

1. Cor. 14.

Oratio vo-
calis.

1. Tim. 2.

Oratione
cessaria.

Num quem diligit anima mea vidistis? Iam ordine congruo videndum est de collectaneis ipsius meditationis, quae sunt deuotio & oratio. Nam deuotio (secundum Anselmum) est pius & humilis affectus in Deum. Humilis quidem, ex conscientia propriae infirmitatis: pius autem, ex consideratione diuinae clementiae. Oratio vero, secundum Raymundum & Hostiensem, est pius affectus mentis in Deum tendens, & plerumque, ne pigrescat animus, in vocem prorumpens. Nihil autem Deum intantum inclinatur ad pietatem & misericordiam, quemadmodum pius mentis affectus. Ex quibus liquet, quod deuotio est quaedam mentalis oratio. Pro quo sciendum, quod duplex est oratio, scilicet; vocalis & mentalis, iuxta illud Apostoli: *Orabo spiritu, orabo & mente.* Vocalis oratio praecipue fieri debet per ministros Ecclesiae, qui in persona totius populi fidelis, Deo munera laborum suorum habet offerre. Conueniens est enim, quod talis oratio toti populo, pro quo profertur, innotescat. Et ideo rationabiliter institutum est, ut Ecclesiae ministri huiusmodi orationes alta voce pronuntient, ut sic ad omnium notitiam peruenire possint. De quali oratione dicit Apostolus prima ad Timotheum: *Obsecro primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones.* Haec enim requiruntur ad completam orationem. Primum, ut orans accedat ad Deum, quem orat: quod significatur nomine orationis. Quia, secundum Damascenum, oratio est ascensus intellectus in Deum. Secundum, quod aliquid petat, quod significatur nomine postulationis. Tertium, quod rationem impetrandi inducat, quae quandoque sumitur ex parte Dei: ut est eius sanctitas, bonitas, charitas, & sic de alijs, per quae petimus exaudiri: ad quod pertinet obsecratio,

tio, quæ est per sacra contestatio, vt cum dicimus: *Per natiuitatē tuam libera nos Domine.* Quandoque sumitur ex parte petentis, & sic est gratiarū actio, quia de beneficijs acceptis gratias agentes, potiora mere-
mur accipere. Et hæc quatuor in Collecta Trinitatis attendi possunt. Veruntamen oratio, quæ offertur à singulari persona, in priuato, siue pro se, siue pro alij, non est necesse quod sit vocalis, dicente Domino: *Orantes nolite multum loqui:* ni mirum cum oratio potius sit actus cordis, q̄ oris. Nec enim verba deprecantis Deus attendit, sed cor orantis aspicit: quamuis orationi mentali frequēter vox adiungitur, tripliciratione. Primò, ad interiorem mētis deuotionem magis excitandā, qua scilicet mens orantis facilius in Deum eleuetur, quia per exteriora signa vocū, vel aliquorū factorū, mouetur mens hominis secundum apprehensionem, & per consequens secundum affectionem. Hinc dicit Augustinus ad Probam, quod, verbis & alijs signis ad augendū desiderium sanctū nos ipsos aliquoties excitamus. Sed quia quantitas cuiusq; rei debet esse proportionata fini, sicut quantitas potionis sanitati, ideo tantum est vocibus & huiusmodi signis vtendum, quantum interiorius proficit ad excitandam mentem, ad interioris desiderij feruorē. Si verò per hoc mens distrahitur, vel aliter quomodolibet impeditur, tunc à talibus cessandum est. Quod præsertim in illis contingit, quorū mens sine signis huiusmodi sufficienter est ad deuotionē preparata, vt dicant cum Psalmista: *Tibi dixit cor meum, ex qua siuit te facies mea.* Et iterum: *Domine, ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te nō est absconditus.* Tunc enim orationis negotium plus gemitibus, quam orationibus agitur; plus fletu, quam assatu: quia talis oratio ponit lachrymas in conspectu Dei, & gemitus illius non est absconditus ab eo. Tunc enim vtraciter orare, est amarus in compunctione gemitus, nō verba composita resonare. Secundò verò vocalis oratio adiungitur, quasi pro redditione debiti, vt sic homo seruiat Deo secundum totum id, quod ex Deo habet, id est, non solum mente, sed etiam corpore, quod præcipit competit orationi vocali. Non autem oportet, quod talis oratio vocalis alsidua sit secundum Augustinum, vbi supra, sed per certa interualla temporum & horarum Deum verbis rogemus, vt vel rerum signis nos ipsos admoneamus, quantumque proficimus in hoc nobis ipsis innotescamus, & ad hoc agendum nos ipsos acrius excitemus. Et iterum Augustinus ait: *Dicitur fratres in Aegypto crebrò quidem habere orationes, sed eas tamen breuissimas,*

Gg 2 & ra-

Matth 6.

Vox iuncta
orationi
quid.

Psal. 26.

Psal. 37.

& raptim quodammodo iaculatas, ne illa vigilanter erecta, quæ oranti plurimum necessaria est, per productiores moras euanescat, atque hebetetur intentio. Tertiò denique vox adiungitur ex quadam redundantia ab anima in corpus ex affectione vehementi, iuxta illud Psalmistæ: *Lætatur est cor meum, & exultauit lingua mea.* Dicit enim Bernardus, quòd oratio est hominis Deo adherentis affectio, & familiaris quædam ac pia allocutio, & statio mentis illuminatæ, ad fruendum Deo quamdiu licet. Nam orare, est Deum quærere. Nec rectè oras, si in oratione præter Deum aliquid quæras, quia in ipso sunt omnia. Ibi remedia vulnerum, ibi subsidia necessitatum, ibi resartio defectuum, ibi copiarum profectuum. Ibi est quicquid accipere expedit, quicquid decet, quicquid oportet. Orando bibitur vinum spirituale, latificas cor hominis, vinum sancti Spiritus, quod inebriat mentem, & carnalium voluptatù infundit obliuionem, humectans & confortans interiora arentis conscientiarum, escasque bonorum actuum digerit & deducit per quædam animæ membra, fidem roborans, spem confortans, charitatè ordinans & vegetans, ac omnes mores impinguans. Tanta ergo sit fides in oratione, vt firmiter speret: tanta deuotio, vt Deum cogere videatur: tantus amor, vt ea, quæ petit in oratione, se sentiat obtinere. Hæc Bernardus. Mentalis autem oratio, secundum Augustinum, est ascensus animæ de terrestribus ad caelestia, inquisitio supernorum, desiderii inuisibilium. Vel, oratio est pius mentis affectus in Deum directus. Hæc est enim, velut vnica colûba Spiritus sancti, referens *ramum oliuæ*, dum veram pacem renuntiat depuratæ conscientiarum: quia *Spiritus sanctus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.* O verè salubris huius orationis frequentia, cum in vnum familia mentis congregata ad laudem Dei sui, dulci affectu profluit in eius amorem. Hæc enim oratio fit merito fructuosior, conscientia serenior, & actu suauior, affectu amoroſior, & omni perfectione plenior. Vnde de hac præcipuè dicitur apud Lucam: *Oportet semper orare, & nunquam deficere.* Nam oratio temper durare debet secundum virtutem & effectum suum: cuius virtus, quantum ad suum initium, manet in omnibus operibus bonis, quæ ordinatè facimus: quia cuncta ad æternam vitam ordinare debemus. Et huiusmodi non cessat orare, cum ex pietate nõ cessat benefacere. Pietas enim, secundum Richardum, est dulce condimentum humanorù actuum, ita quòd omnes actus & intentiones, affectione dulcissima diuini amoris regerit in Deum, omniaque dulcescunt, quæ propter Deum fiunt,

Psalm. 15.

Oratio qd
valcat.Mentalis
oratio.

Genes. 8.

Rom. 8.

Lucæ 18.
Orare semper
per quis dicitur.

fiant, in agendo, cauendo, & sustinendo, sola complens illud propheticum: *Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui.* Verumtamen, quia (vt dicit Augustinus) à curis vitæ desiderium quodammodo tepescit, ideo certis horis orandi studio mentem reuocamus, ne desiderium, quod intepescere cœperat, omnino frigescat. Denique tres gradus in orationis exercitio distinguuntur. Quidam enim orando cogitant, permittentes euagare cor ad quæcunque inutilia, quibus improperat Dominus, dicens: *Populus hic labijs me honorat, cor autem eorum longè est à me.* Quidam verò meditantur, cor duntaxat ad bona meditando restringentes, quod fit cum labore, quia cor ab affectionibus & passionibus inordinatis nondum est purgatum. Quidam autem orando, contemplantur, ad spiritualia perspicienda subleuati cum magna delectatione gustus interioris, eò quòd cor eorū igne diuino veraciter inflammatum, sine labore resistentium cogitationum, affectionum vel passionum, in dulcedine diuina conquiescit. Et tales adorant *Patrem in Spiritu & veritate.*

Psal. 36.

Gradus orationis.

Ista 29.

Matth. 15.

Marc. 7.

Ioan. 4.

Quòd oratio perfecta quinque requirit, quæ Christus in agone positus, & orans exemplo plenius edocuit.

Cap. XLII.

Num, quem diligit anima mea, vidistis? Dicit Augustinus, super illud: *Petite, & accipietis:* Non tantum hortaretur nos Deus vt peteremus, nisi dare vellet, quod iuste peteremus. Erubescat igitur humana pigritia: Plus enim vult Dominus Deus dare, quam nos velim⁹ accipere. Plus vult ille misereri, quam nos à miseria liberari. Rogat te Deus vt tui miseraris, & non vis. Quid igitur te Deus exaudiet in tempore necessitatis supplicansem, cum tu eum non audis pro te ipso rogantem? Et qui tuam orationem non attendis, qualiter eam Deus intendet? Et quid mirum, si postulantes à Domino non exaudimur, qui Dominum præcipientem non audimus? cum citius exauditur vna oratio obedientis, quam decem millia contemnentis.

Matth. 7.

Notandum ergo, quòd orans in agonia Christus, exemplo suo quinque nobis imitanda reliquit. Primum est vt oraturi, penitus separemur ab omni creato, saltem mentaliter, & in hæreamus Deo affectualiter: quia Christus etiam *auulsus est à tribus electis discipulis, quantum est iactus lapidis.* Sicut etiam de anima fideliter orante, & Deo adherente

Oratio abstracta.

Lucæ 22.

Gg 3 dicit